

Enigma 2

–Ah! Ara entenc allò d'eXactaMenT! –va dir Pere. –He escrit la primera clau en minúscules, i no valia. L'he escrita en MAJÚSCULES, i tampoc valia. S'ha d'escriure eXactaMenT, hahaha!

Pere va introduir la clau del primer dels enigmes en el teclat alfanumèric: *pit... pit... pit...* . Al moment va sonar una espècie de *tiritit* i la porta es va obrir.

–Una altra habitació! –va exclamar Pere.

Aila i Pere van entrar en la segona sala. Com en l'anterior, també hi havia fotografies en les parets.

–Aquestes fotos ja són en color –va observar Aila. –Però, per la roba, els pentinats i les ulleres, jo diria que són dels anys 80 o principis dels 90.

–A aquest xic el conec! I aquest d'ací, també! Hahaha! Quines pintes!

–Mira quina foto hi ha ací –va dir Aila. –És una aula de classe, amb una tarima per al professorat.

–I què és açò? Un ordinador? –va preguntar Pere, dirigint-se cap a un dispositiu de grandària considerable sobre el qual hi havia un monitor enorme. En la pantalla apareixien unes lletres de color verd i un rectangle que parpellejava:

–"Clau 2, en MAJÚSCULES: ■" –va llegir Aila en veu alta.

–El segon enigma deu ser açò –va dir Pere, tot assenyalant una paret en la qual hi havia una porta en un racó i una quadrícula amb paraules:

PLA	SAC	OSA	REM	AGÀ	MOC
UNA	MAR	OCA	OLA	SAL	CUL
MÉS	USA	PEL	ALA	UNT	SO,
AMA	ODA	RES	ELA	ACÍ	PAR
OR.	URÀ	BEL	IRA	COM	UNS
CEL	ASA	ETÉ	MÀ,	ULL	NAS
APA	MOS	CRU	ETÍ	SAN	IDA
VEL	UCA	SON	ONO	ESA	SER
ORA	EGO	MEL	ARA	MIL	FAM

–Això està fet! –va exclamar Pere. –Resolem l'enigma, introduïm la clau en l'ordinador i ja ho tindrem! I, després d'aquesta sala, què creus que hi haurà?

–No tingues tanta pressa, que encara no tenim la clau, haha! Per obtenir-la haurem de *concentrar-nos* –va dir Aila.

